

Hans og Grete.

En Landsbyhistorie.

af

Friederich Spielhagen.

Paa dansk ved Engelbert Droshe.

(Fortset fra No. 1.)

Med denne Bøsse havde det en egen Beskaffenhed. Det havde været en smuk kostbar Bøsse, som Faderen, der var vidt og bredt berømt som den fortreffeligste Skiveskytte, i sine bedre Aar en Gang havde vundet ved en Stivelsbydning. Den var hans største Stolthed, havde i Stuen Værespladsen paa Væggen, og de eneste Bryggl, Hans nogen Sinde erindrede sig at have faaet af sin heldige gødningsfæder, havde han faaet, da det en Gang faldt ham ind at tage Bøssen ned fra Væggen og lege med den. Da Faderen senere kom i Mistanke for at være en Knybstotte, og man traadte skarpt og skarptere op imod ham, forsvandt Bøssen en Dag med alt Tilbehør og kom ikke mere til Synne. Han sagde, han havde fulgt den, derefter, han havde kastet den i Dammen, derefter Djævelen havde hentet den. Man opgav endelig at søge Sandheden at vide, saa meget mere, som Manden i Følge sin Driftslyst, til sidst maatte betragtes som utilregnelig. Da han snart derefter døde, og hans Bø blev taget under Konfiskationsbehandling, havde man atter ivrigt søgt efter den kostbare Bøsse, men ikke fundet den. Ogsaa Hans var bleven taget i Gd, men havde kun i Dørensstemmelse med Sandheden den kunnet udfølge, at han vidste lige saa lidt om Svæverets Skjæbne som enhver anden. Man havde set mistroisk dertil; Gisbein havde ment, den ene Naavn huggede ikke Sjet ud paa den anden, og Væblet falder ikke langt fra Stammen; men Hans havde i Veridigheden om sin Ulykkelighed ikke videre læst dette anfægtede sig, og da han snart derpaa kom i Tjenesten, havde han helt glemt Historien med Bøssen, indtil han i Dag paa en vidunderlig Maade var bleven erindret om den.

»Hvad mener den Karl nu med Bøssen? gientog han for sig selv hele Dagen og standsede i Dag oftere end ellers med Arbejdet og spurgte med løslige Dre mellem de stærke Hænder: »Hvad mon han mente dermed!

Men paa sin Hjemvejen skulde han blive oplyst om Meningen af de gaadefulde Ord.

Da han nemlig passerede en af de Gulveje, hvor Regnen og Bognhjulene i Marchendernes Løb havde gravet dybe uregelmæssige Furer i den nøgne Sten, mødte han Tøffel-Claus, der kom fjørende med sin Hundevogn. Den gamle havde sat sig op i den denne Gang tomme Vogn, og Hans bakkede de stakkels Dyr, der, saa stærke de end var, havde deres Nød med at komme op ad den temmelig stejle Vej.

»Du kunde vel ogsaa gaa ved Siden af,« sagde Hans.

»De er vant til det,« sagde Claus — en lille, sammentrumpet, graa Mandsling — steg dog ud af sit Kjøretøj og stod nu foran Hans og kiggede op paa ham med sine smaa skarpe Øjne.

»Naa Hans, hvordan gaar det berøppe?« spurgte han.

»Ret godt,« svarede Hans, forundret over, at den gamle, der ellers var Tavsheden selv, syntes at ville inddrage sig paa en Samtale; thi Claus stoppede sig sin korte Pibe og bød ogsaa Hans af Tobakken, hvilken denne, der var en lidenskabelig Røger, tog imod.

»Har Du set Skovrideren berøppe i Dag?« spurgte den gamle, idet han lagde et Stykke brændende Svamp paa Tobakken og begyndte at dampe vildt.

»Dette bragte Hans tilbage paa det Thema, som han hele Dagen havde grublet over, uden dog at komme det nærmere. Han fortalte sit Møde med Hr. Vostelmann, og hvilkken mærkelig Tale Hr. Vostelmann havde ført.

»Kan forklare det, Hans,« sagde Tøffel-Claus, der havde hørt efter med stor Opmærksomhed, men uden at forandre en Mine i sit gamle rynkede Ansigt, »der er i Løbet af nogen Tid forsvunden et Par Hjorte berøppe, som Vostelmann ikke selv har faaet Vagt med, og saa tænker han, fordi Du nu en Gang er din Faders Søn og jo har arvet Bøssen efter ham —

»Men for Potter,« raabte Hans utaalmodig, »begynder Du nu ogsaa? Jeg har jo sagt Jer, at jeg ikke ved bedre i dette Øjeblik, hvor Faders Bøsse er, end Jeres Hunde ved det.«

Tøffel-Claus smilede vantro. »Naa, naa,« sagde han, »jeg mente jo kun saadan; jeg er jo ingen Skovrider, imod mig kan man nok lade et Ord falde; den gamle Claus kan tie, ja, det kan han. Har gjort mangen Forretning med din faldig Fader; Hundene der og Vognen kunde tale et Ord med dem, imidlertid, som Du vil, Hans, som Du vil.«

Den gamle raabte til Hundene, der havde lagt sig ned med Tungen ud af Halsen, og traf dem af Sted ved Siden af dem op ad Vejen med en for hans Alder beundringsværdig Hurtighed.

Hans saa efter den graa Stikkelse, og da denne forsvandt mellem Granerne, blev han paa en Gang saa fælsom til Møde, at han med lange Skridt, næsten løbende, søgte at komme bort fra det Sted, hvor Samtalen med den ubehagelige gamle havde fundet Sted.

Altsaa han mener ogsaa, at jeg har Bøssen, sagde han ved sig selv.

Hans var af et medbøseligt Gemyt, og saaledes kunde han ikke undlade, da han samme Aften sammen med Bageren stod udenfor Gadedøren, paa hvis Stentrapper Bagerens og hendes tre Døtre bandede Hør, at fortælle ham, hvad der var hendet ham med Skovrideren. Og nu stede det til hans store Forundring og ikke ringe Værgelse, at Mesteren smilede lige saa vantro, som Tøffel-Claus havde gjort, og leende sagde:

»Jo mindre Du taler derom, Hans, desto bedre er det, og hvis Du en Gang vil sælge Bøssen — her kan Du jo ikke igræn lade den se, efter at Du har aflagt Gd — jeg selv gaar ikke mere paa Jagt, siden jeg er bleven uens med Repte; jeg tænker mig stadig, den Hjer styder Dig en Gang forberøvet af en Forfælsse — men min Broder i Mæusebach vilde gjerne have et godt Svær, naar han kan faa det billigt, og Du

vil jo under disse Omstændigheder ikke forlange nogen høj Pris.«

»Jo, der kommer Du net affled,« sagde den ældste Datter, hvis Værelse havde hvilet, mens Mandfolkene talte; »Hans er en fornem Herre, hos ham er alt kostbart.«

»Jeg har endnu intet villet sælge Dig,« sagde Hans.

»Jager heller intet af Dig, selv om jeg bliver det givet,« sagde Pigen og lo højt.

»Anna bliver Dig intet Svær skylbig,« sagde Bageren grinende.

»Derfor spørger jeg hende heller ikke,« svarede Hans.

Anna var en stor, stærk, smuk Pige med prægtige Tænder og graa, skjælmste Øjne. Det forekom ikke Hans for første Gang i Aften, at disse saa med Velbehag paa ham. Og deri havde Hans ikke stillet sig; ja endnu mere, Bageren havde intet haft at indvoende imod, om der var bleven et Par af de to. Han var en velhavende Mand i sin Art; men han havde fem Børn, og han vidste ret godt, at et Par Arme som dem, Hans raadede over, nok kunde opøje en lille Formue. Tilmed havde Anna, der havde sit eget Hoved, allerede ladet et Par Friere løbe og var ikke mere uovet nok til at kunne vente længe endnu eller stille store Forbringere. Vilde hun altsaa have Hans — og derpaa tvivlede han ikke — og vilde Hans have hende — naa saa — Mester Heinz var en god Fader og kunde, naar nogen var tilpas for ham, trykke et Øje i for vedkommendes Sogheder og Mangler.

Det lod sig ikke skjule, at Hans' Ny ikke var det bedste, trøds hans Afstedspas fra Tjenesten lod rigtig godt, og han ikke havde gjort det mindste uredelige af den Tid, han havde tjent hos Bageren. Man kunde ikke glemme ham, at han straks den første Dag havde ladet sig indføre som Nar; man lagde ham hans Spøg og hans Vittigheder til Last, med hvortil sidst han rigtig nok havde været temmelig ødel; man hørte på, at selv Hr. Pastor den erklærede det for en Ulykkelighed, naar saadanne forberøvede Mennesker som Hans skulde angive Tønnen blandt de unge Mennesker i Menigheden; og da Skovrider Vostelmann i Gaar Aften havde sagt i Værtskøst, at Vildtstyret i Løbet af de sidste fjorten Dage igræn havde græsferet i en foruroligende Grad, saa havde de om Skovrideren forsamlede straks tænkt paa Hans og stukket Hoveberne sammen, og Gisbein havde ment, han havde jo altid sagt, Væblet falder ikke langt fra Stammen.

Men Mester Heinz var en oplyst Mand og brød sig ikke en Døjt om saadan noget Kjarlingsludder, naar det ikke passede i hans Kram. Han var nu en Gang kommen til det Resultat, at Hans var den rette Mand for hans Anna, og som følge deraf var han ogsaa ganske venlig imod ham i Aften og talte langt og bredt om Træet og om den seksaarige Skimmel, som han i Gaard havde kjøbt i Schwarzenbach, da den gamle Fuls dog ikke mer kunde magte det svære Arbejde.

Hans stod hele Tiden som paa Gløder; thi den Time, hvor Grete vendte ham under Poplerne ved Dammen, var slet ikke; han maatte frygte for ikke at træffe hende, hvis han opholdt sig længere. Saa gæbede han den ene Gang efter den anden, lod, som han ikke kunde holde det ud længere for Træthed, og sagde endelig god Nat uden at tage Noitts af Anna, der spottende raabte efter ham, om hun skulde strikke en Nathue til ham til Jul.

Hans gik langsomt op ad den snævre Gyde til sit Hus; der saa han sig forsigtig omkring og gik derpaa ind paa den smalle Sti, der imellem hans Hus og Bagerens Butik førte lige til Dammen. Der stjal han sig næsten lydløst fra Træ til Træ omkring det halve af Dammen til den Plads, hvor Grete plejede at komme ham i Møde. Grete var der ikke; men Lyset i Kjøkkenvinduet i Skolemesterens Hus brændte endnu — og det var et Tegn paa, at Grete muligvis endnu kunde komme. Saa satte Hans sig paa en Træstub og stirrede efter Lyset og lyttede efter enhver Støj, der lod sig høre. Aftenen var saa mørk, som en Aften i Begyndelsen af Oktober kan være. Ikke en Stjerne var at se paa Himlen, Vinden raslede med de tørre Blade fra Poplerne. Fra Tid til anden gispede en Hund, eller en Ko brølede dumpt ud fra sin Stald; højt oppe fra Landgreveslugten trængte Skovens Susen ned, og under hans' Fødder tumlede Bakken sin Gang.

Hans hørte det altsammen med sine skarpe Øren; mange Gang rejste han sig op, thi det forekom ham, han havde fornummet Gretes sagte Fodtrin; men det havde kun været Lyset ved Jorden, der hvirovlede imellem hinanden. Endelig lukkedes hans Øjne til af den anstrængende Spejden; han hørte kun Vandets Brusen, men ogsaa dette stadig dumper og dumper; hans Hoved sank ned paa hans Bryst.

Han drømte, han var igjen op i Støven, og Grete tittede frem imellem Granerne. Han kaldte paa hende, hun skulde komme hen til ham, hun raabte tilbage: kom Du dog! Han løb hen til hende, hun skyndte sig bort foran ham, og jo hurtigere han løb, desto hurtigere slog hun igjennem Granerne; til sidst havde han næsten naaet hende, men da han strakte Armen ud for at gribe fat i hende, var det ikke mere Grete, men Tøffel-Claus med sin Hundevogn. Vognen var belækket med et grovt Lagen. »Hvad har Du der?« spurgte Hans. Noget raar, sagde Tøffel-Claus og drog Lagenet til Side. Da laa i Vognen en prægtig Hjør, truffet i Hjertet af en Kugle og ved Siden af Hjorten laa en smuk Bøsse. Hans kjendte den straks, thi det var hans Faders Bøsse. Den tilhører mig, sagde Hans og greb efter Bøssen. Oho, sagde den gamle og stødte ham tilbage, saa hurtigt gaar det ikke Hans greb igræn efter Svæver, den gamle og tral til den anden Side, da gif Skudet af, og Hans stod oprejst ved Siden af Træstubben, han havde siddet paa, og gned sig i Øjnene.

Det var dog en kurtis Drøm, sagde han.

Da — men det var virkelig et Sted; det var intet Sagnet. Oppe i Landgreveslugten var Studet faldet, paa højre Side, thi Ekkoet kom tilbage fra Klippevæggen til venstre.

Hans holdt Landdrættet tilbage. Og nu hørte han noget komme tværs over Landgreveslugten. Han kunde intet se, men han vidste det godt, saa som om han havde set det, at en stor Hjør var i fuld Flugt, han kunde høre det af Springenes Tempo og af den Kraft, med hvilken Høvene slog imod Jorden, saa at de løse Stene faldt klirrende ned, en tæl ved hans' Fødder. Saa blev alt igjen stille.

Hans skubbede sig af Kulde og Rædsel. Drømmen og den natlige Jagt — det havde altsammen grebet saadan ind i hinanden; det var ham, som maatte Tøffel-Claus hvert Øjeblik træde frem bagved den nærmeste Poppel.

Han saa sig sky omkring; Maaen skinnede vist netop over Bjergene, mellem sorte, jagende Skyer. Det maatte allerede være ved Midnatstid. Lyset i Gretes Kjøkken var slukket. Hans løb, som om han blev jaget, fra Dammen hjem til sit Hus, stjal sig som en Tyv op ad de raadne Trapper til sit Kammer og bad, hvad han længe ikke havde gjort, et Fadervor, da han tral Dynen op over Dreie.

V.

Medens Hans ikke fandt Karfag til at beklage sig over sin Tjeneste og vilde have været lykkelig, dersom han blot noget oftere havde kunnet se og tale med Grete, havde Grete selv oplevet en desto tungere Tid. Hendes Fader havde været helt ude af sig selv, da det mod al Forventning dog nu var lykkedes Hans at faa en Tjeneste i Landsbyen og tilmed hos en saa anset Mand som Vager Heinz. Han havde ført de helligste, giftigste Taler imod Hans, og Grete havde ikke oover at sige ham imod af Frygt for, at hendes Fader, der jo saadan allerede var sygelig og afslæbt, skulde ophidses endnu mere; men at maatte høre saadanne Talemaader, som at Hans var et fortabt Menneske, et Ukrudt, der skulde oprykkes og kastet i Jlden, et forderøvet Gaar, der bragte hele Hjørden i Fare — det var dog haardt, tilmed istemmede Hr. Pastoren akkurat den samme Tone. Hr. Pastoren var en endnu ganste ung Mand, der ikke havde været mere end et Par Aar i Landsbyen. Han var gøfelig grim, lille og smal og skav, havde kun et Øje og bar store blaa Briller; men han var meget ivrig, og det var ganste forstrækkelig at se og høre paa, naar han om Søndagen i sin Jør søgte med Armene i Luften og dundrede i Prædikestolen og dertil i høje Toner talte om den evige Fordømmelse. Tilbage havde han indført Bønnemøder og vilde ikke vide af nogen som helst Lyssigehed, da disse mere eller mindre var opsunne af Djævelen. Derfor havde han ogsaa straks kastet et saa stort Svad paa Hans, hvem han endnu slet ikke kjendte, blot fordi Hans paa Karl-Kirkes havde været »Vajads« og Anfører. Grete, der stadig maatte gaa med til Bønnemøder, og ogsaa ellers ofte kom i Præstegaarden til Præstefruen — en endnu ung, men bleg og sorgfuld Kone, der ikke var mindre from og utaalmodig end sin Mand — fik saa meget at høre om Verdens Lyser og Verdens Synder, at hun mange Gange slet ikke kunde begribe, hvorledes den fjære Gud endnu stadig kunde lade sin Sol skinne paa hende, da hun dog endnu bestandig holdt af et Menneske, der skulde være saa slet som Hans, ja, der blev hende lærere og dyrebare, jo mere de lasede ham.

Det manglede rigtig nok heller ikke paa, at de søgte at bringe hende bort fra sin Kjarlighed til ham! Skulde hun nu ogsaa forlade ham, der ikke havde nogen, der kunde lægge et godt Ord ind for ham og tage hans Sag? Hun havde spurgt ham om alt, hvad om det de sagde ham paa: om han virkelig, naar han om Aftenen spillede Kegler med Karlene, drak og larmede saadan, at det var en Værgelse for de rolige Bønder? om han virkelig arbejdede saa daarlign og forsummeligt, at Bageren allerede vilde stikke ham bort af sin Tjeneste? om han virkelig havde afmalet Jørgen Diberiks Kone — der, den første Dag han søgte Tjeneste, havde vijt ham Døren — paa hendes Vort i Stikkelse af en frygtelig Drage med frøgtelige Øjne og ildrød Tunge? Hans havde paa alle disse Spørgsmaal soaret med et traftigt Nøj og højt og dyrt sooret, at der ikke var et sandt Ord i alle disse Historier; kun ved det sidste flansede han og lo og vilde stoppe Gretes Mund med et Kys, og da Grete ikke vilde lade sig kysse og begynde at græde, sagde han ærgerlig: Naa, ja, jeg har malet den gamle Ornenases Billede paa hendes Vort, og det har hun rigtig forjent; men havde jeg vidst, at Du, Grete, vilde gjøre saa stor Staahøj berøppe, saa havde jeg ikke gjort det, og i alle Tilfælde skal jeg ikke gjøre det om igjen.

Da Hans syntes, at Grete for denne Gang havde udspurgt ham nok, begyndte han paa sin Side ogsaa at betyngre sig en Smule om Gretes Anliggender og begyndte at drille hende tre Kuart i Spøg og en Kuart i Alvor med Hr. Korner, der jo nu saa hyppigt kom og talte med hendes Fader og sikret maatte være en Karl, som alle Piger syntes om. Bisfelig i hans Regiment vidste Hr. Korner være bleven venstre Fløjmand i tolvte Kompagnis tredje Sele; men der er ikke saa lille en Potte, den finder dog et Laag, der passer til den, især naar Potten har en rund Bug, og den lille runde Bug er stoppet med blanke Sperier. Grete blev hver Gang lgnende vred, fordi Hans ikke skammede sig over at føre saa uforfremmet en Tale, og sagde, hun havde lovet at være ham tro og hellere springe i Dammen end tage en anden, og naar hun ikke troede hende og vilde gjøre en stakkels Pige endnu tungere om Hjertet, end hun allerede var, saa gjorde hun bedst i straks paa Stedet at styre sin i Dammen. Og da havde Hans nok at gjøre med at berolige Grete igjen ved Hjælp af Kys og gode Ord.

Dg dog havde Hans berøvet den rigtig Streng. Hr. Jakob Korner bestraabte sig i denne Tid ivrigere end nogen Sinde for at faa fat i Grete, men, som det sømmede sig for en lille betænksom Mand, ganste i Stilhed, ganste i al Betænksomhed, og saaledes, at han i denne delikate Sag meget mere henvendte sig til Faderen end til Datteren. Han beklagede sig til den gamle over, at han slet ikke kunde overskomme Arbejdet ved sin store Bedrift uden en ung, huslig Kone, som Grete tegnede til at blive, og spurgte saa tillige, om Skolemesteren virkelig havde Lyft til det Stykke Eng, der grænse op til hans egen Eng, han vilde altid gjerne gjøre sine Venner en Tjeneste, og han tog slet ikke i Betragtning, om han skulde sælge de halvoanden Tønde Land for en billigere Pris. Hans havde nok tilovers endda; han var en bedste Mand, en af den Slags, man let kunde komme ud af det med. Hr. Skolemesteren skulde tænke over Sagen; det havde slet ingen Hæst, han var vant til at vente.

Skolemesteren havde tænkt over Sagen og fundet, at det ham tilbude Stykke Eng var den forlangte Pris værd

mellem Brødre, men at hvis Grete gistede sig med Jacob, saa kunde man spare hele Ulejligheden ved at handle og smukt lade alt forblive samlet, for Grete var jo dog hans eneste Barn og skulde dog have det hele en Gang alligevel.

Da Hr. Jakob Korner, hvad der laa nærmest at formode, saa Sagen fra samme Standpunkt og blot af lutter Betænksomhed ikke vilde ud med Svogret, havde Skolemesteren troet at maatte opmuntre ham noget, og denne opmuntrende Samtale havde netop fundet Sted samme Aften, da Hans forjæves ventede Grete ved Dammen.

Grete havde været dybt beymret, ja næsten fortviolet over, at hendes Faders og Korners Samtale ikke syntes at ville faa Ende den Aften, og hun saa sig endelig nødsaget til, da hun ikke kunde finde mere at ubrette i Huset, at tage Kam pen bort af Kjøkkenvinduet og sætte sig ind til Mændene i Dagligstuen. Du hun kom ind, gif den saa længe og saa sagte første Samtale i staa og tog derpaa lidt efter lidt en Vending, der lidt var egnet til at holde Grete stadesløs det for forpurrede Støvnemøde.

Hr. Korner fortalte, at han Aftenen i Forvejen havde været i Værtskøst, hvor Skovrider Vostelmann havde fortalt de andagtigt lyttende Bønder, at der i Løbet af de sidste fjorten Dage igjen havde været et Kors og en Ploge med de forpømt Knybstotter, og bandede en hel Million Fordømmelser ned over Hoveberne paa Ujerningsmændene. Thi en kunde det sikkert ikke være, i det mindste maatte vedkommende have en udmærket Hjælper. Sidste Gang var han kommen paa Gjærningsstedet ti Minutter efter, at et Dyr var stude; Dyret maatte straks være faldet ved Skudet og derpaa skaaret op, thi Indvoldene laa endnu varne paa Gjærningsstedet. Men af Tyvene og af Vildtet var der ellers ikke Spor, og dog var intet Menneske i Stand til at bære en Hjør af den Størrelse, som Sporet viste, den maatte være af; han maatte da i al Fald være en Kjempe, som der ikke var Mage til. Men det var ganste den samme Historie som den Gang Hans' Fader endnu drev sit smule Gaandværk. — De tilstedeværende havde alle set paa hinanden; men ingen havde villet brænde sin Tunge, og Skovrideren havde snart igjen taget sin Bøsse paa Nakken og var løbet berøppe over Hals og Hoved, fordi han var overtydet om, at det vilde gaa løs igjen samme Nat.

Saaledes fortalte Korner paa sin langsomme Maade og saa' paa Skolemesteren, og Skolemesteren saa' paa Korner, akkurat ligesom Bønderne i Værtskøst ved Hr. Vostelmans fortælling havde set paa hinanden. Det løb Grete koldt ned ad Ryggen. Store Gud, hvad kunde de mene? Kunde de være saa grusomme ogsaa at beskyldte den stakkels Hans for dette?

Grete sad og strikkede og vovede ikke at flaa Øjnene op, ja næppe at aande af Frygt for, at nu vilde det strækkelige komme, da Korner og hendes Fader vilde sige, at det havde været Hans og ingen anden. Men de sagde intet, og Hr. Korner stod endelig op og gif.

Skolemesteren lyfte ham ud af Døren, som han derefter lukkede, og kom derpaa tilbage i Stuen. Grete sad endnu i den samme Stilling, med Øjnene stift sættede paa Strikketøjet, hvis Pinde klappede mere end nøbvendigt. Den gamle gif et Par Gange op og ned i den lille Stue; Gretes Hjerte var særbid ved at sprænges; hun tænkte, hun maatte dø, naar hun sagde det, og endelig sagde hun det alligevel; det lod for hende, som om hun slet ikke havde sagt det.

»Fader, Du tror da vel ikke, det har været Hans?«

»Spørg ham selv!« raabte den gamle vredt og gif ind i sit Værelse ved Siden af. Grete hørte, han gif til Sengs.

Hun sad endnu en Stund og greb stille hen for sig. Saa pakkede hun sine Sager sammen og gif op paa sit Kammer. Lampen havde hun slukket; hun maatte steds gaa i Seng i mørke, hvad hendes Fader ogsaa gjorde. Paa denne Tid at gjøre et Forløb paa at træffe Hans ved Dammen vovede hun ikke; det var jo alt for sent. Dersom hun virkelig havde vidst, at han i dette Øjeblik endnu ventede paa hende der ude, saa havde hun alligevel trofset alle Fæder og var istet ud til ham for at sige ham, at man nu fortalte noget meget mere frygteligt om ham end tidligere, og for at bede ham ved Guds Barmhjertighed at afstaa fra saadan noget som Knybstotteri, selv om han blot havde tænkt paa en Gang at give sig af med det. Man skulde aldrig med Rette kunne sige: Hans er intet ærligt Menneske mere, og ingen ærlig Pige tør give sig af med ham. Derpaa faldt det Saar, som hendes Fader havde givet hende paa hendes Spørgsmaal, hende svært paa Hjertet: Spørg ham selv! havde hendes Fader en Mistanke, havde han blot en Anelse om Sammenkomsten ved Dammen under de slanke Popler? Grete rejste sig op i sin Seng, da hun kom paa disse Tanker, og hun var straks inde paa sit Forpønsningsmiddel fra al Nød: dersom hendes Fader virkelig var kommen efter det, saa vilde hun lige straks løbe i Dammen, midt ud i den, hvor den var bdest. Dog maatte hun efter moden Overvejelse sige sig selv, at hendes Værgelse var ugrundet. Hun var altid gaet til Støvnemøde, naar hendes Fader om Aftenen havde sin Sværst sammen med Hr. Pastoren, fru Pastorinden og den fromme Værtsfører fra Porcellænsfabrikken, eller naar han ellers sikkert var borte fra Hjemmet i flere Timer. Christel kunde heller ikke have set noget; thi naar man kl. otte om Aftenen sagde til Christel: »Christel, Du kan gaa i Seng!« — saa kunde man fem Minutter senere bære Christel med samt hendes Seng bort, uden at hun mærkede det.

Til Trods herfor kunde Grete ikke berolige sig. Nye Stræmmebilleder stillede sig stadig frem for hende og holdt vaagen. Hun bad det ene Fader vor efter det andet, men det hjalp ikke. Endelig kunde hun ikke holde Angsten ud længere, sprang op og aabne Vinduet i sit Værelse, for i det mindste at faa en Smule frisk Luft.

Ratten var mørk og stormfuld. De sorte Skyer dreve hastigt af Sted under den smalle Nymaane, der netop stod over Landgrevesløjdet. Grete bævede af Kulde og Angst. Hun kom i Tanker om hendes Faders Samtale med Hr. Korner: en mørk Nat som denne, med en lille Smule Maa-neskin, det er netop den rette Nat for en Vildtby. Da faldt der et Sted — oppe i Landgreveslugten! Og endnu et! Na, Du gode Gud! spreg Grete, lukkede Vinduet og kastede sig paa sin Seng. Na, Du gode, gode Gud! Det har sikkert været Hans!

(Fortsettes.)